

Sygn. akt VI P 302/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. (1)

przeciwko J. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...)

o sprostowanie świadectwa pracy, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy

1. nakazuje pozwanej J. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) sprostowanie świadectwa pracy powódki M. B. (1) z dnia 31 marca 2014 r przez wykreślenie w rubryce 4,1 zapisu: “ 7 dni ekwiwalent za 2014” oraz wpisanie w rubryce 6 “niezapłacony ekwiwalent za 52 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego za lata 2011-2013”;
2. zasądza od pozwanej J. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) na rzecz powódki M. B. (1) kwotę 5.300,00 złotych (pięć tysięcy trzysta 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014 r do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy;
3. zasądza od pozwanej J. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) na rzecz powódki M. B. (1) kwotę 977,00 złotych (dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje ściągnąć od pozwanej J. Z. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie:
 - kwotę 1.140,37 złotych (jeden tysiąc sto czterdzieści 37/100) tytułem zwrotu kosztów procesu – wydatków poniesionych w sprawie;
 - kwotę 265,00 złotych (dwieście sześćdziesiąt pięć 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu nieuiszczonej opłaty.

Sygn. akt. VI P 302/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9.05.2014 r. (data prezentaty) M. B. (1) wniosła o nakazanie pozwanej J. Z., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) sprostowania świadectwa pracy z dnia 31.03.2014 r. poprzez wykreślenie w rubryce 4. 1) zapisu cyt.: „ 7 dni ekwiwalent za 2014 r.” oraz dokonanie wpisu w rubryce 6 (informacje uzupełniające) cyt.: „niezapłacony ekwiwalent za 57 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego za lata 2011-2013 r.” Powódka wskazała, iż w dniu 15.04.2014 r. złożyła do pracodawcy wnioski o sprostowanie świadectwa pracy doręczony w dniu 8.04.2014 r. Pismem z dnia 29.04.2014 r. pozwana odmówiła sprostowania świadectwa. twierdził, że zapis w pkt 4. 1)

świadczenia pracy powinien zawierać wskazanie ilości dni urlopu wypoczynkowego wykorzystanego przez pracownika w roku kalendarzowym, w którym ustał stosunek pracy. Powódka w 2014 r. nie wykorzystwała żadnego dnia urlopu za 2014 r., wobec czego zapis wprowadzony przez pracodawcę jest błędny i pozbawiony podstawy prawnej. M. B. (1) wskazała, iż w momencie ustania stosunku pracy, po wykorzystaniu 19 dni zaległego urlopu w okresie wypowiedzenia, przysługiwało jej 57 dni zaległego urlopu za lata 2011-2013, co uzasadnia wpisanie w pkt 6 świadectwa pracy informacji o roszczeniu z tytułu ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

W odpowiedzi na pozew z dnia 11.06.2014 r. (data prezentaty) pozwana J. Z. wniosła o oddalenie powództwa w całości, wskazując, iż wystawione świadectwo pracy jest zgodne ze stanem faktycznym oraz przepisami Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15.05.1996 r. Powódka wykorzystwała w całości urlop wypoczynkowy za lata 2011 i 2012 w naturze, w wymiarze 26 dni, zaś za rok 2013 w wymiarze 21 dni w naturze oraz otrzymała ekwiwalent za pozostałe 5 dni oraz 7 dni urlopu należnego za 2014 rok. Pozwana wskazała, iż pkt 4.1 świadectwa pracy jest odpowiednim miejscem na zamieszczenie informacji o wypłaconym ekwiwalencie, gdyż jest to informacja o wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego.

Pismem z dnia 11.07.2014 r. powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko, wyjaśniając, że w latach 2011 i 2012 nie przebywała na urlopie wypoczynkowym, zaś w roku 2013 złożyła wniosek o udzielenie 2 dni urlopu okolicznościowego ze względu na pogrzeb matki. Fakt, iż pozwana nie zakwestionowała wniosku powódki o udzielenie jej zaległego urlopu w okresie wypowiedzenia potwierdza słuszność twierdzeń zawartych w pozwie.

Na rozprawie w dniu 11.02.2016 r. powódka podtrzymała powództwo oraz zeznała, iż od 2012 r. do 2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. W 2012 r. wykorzystowała urlop w wymiarze 2 dni ze względu na śmierć matki, a 57 dni zaległego urlopu przysługuje za lata 2011, 2012 i 2013.

Pozwem z dnia 11.06.2014 r. M. B. (1) wniosła o zasądzenie od J. Z., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) kwoty 5 300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.04.2014 r. do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2011-2013 w wymiarze 57 dni.

Nakazem zapłaty z dnia 13.06.2014 r. Sąd nakazał pozwanej zapłatę na rzecz powódki kwoty 5 300 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.04.2014 r. do dnia zapłaty.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym w dniu 8.07.2014 r. pozwana wskazała, iż powódka wykorzystwała urlop wypoczynkowy za lata 2011 i 2012 w całości w naturze, w wymiarze 26 dni. Urlop za rok 2014 powódka wykorzystwała w naturze w wymiarze 21 dni, zaś za pozostałe 5 dni otrzymała ekwiwalent. W okresie wypowiedzenia umowy o pracę powódka wykorzystwała zaległy urlop za rok 2013.

Postanowieniem z dnia 30.03.2015 r. Sąd połączył sprawę z powództwa M. B. (1) przeciwko J. Z. o ekwiwalent za niewykorzystany urlop, prowadzoną pod sygn. VI P 409/14 ze sprawą z powództwa M. B. (1) przeciwko J. Z. o sprostowanie świadectwa pracy, prowadzoną pod sygn. VI P 302/14 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. VI P 302/14.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka M. B. (1) zatrudniona była u pozwanej od dnia 10 czerwca 2002 roku do 31 marca 2014 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku pracownika biurowego. W dniu 23.12.2013 roku powódka złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu stosunku pracy. W dniu 8 kwietnia 2013 roku powódce zostało doręczone świadectwo pracy, w którym pracodawca wskazał, że powódka wykorzystwała siedem dni ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2014 r. Powódka zaś w dniu 15 kwietnia 2014 roku złożyła wniosek o sprostowanie świadectwa pracy.

bezsporne, a nadto wypowiedzenie umowy o pracę k. 6, świadectwo pracy karta 8, wniosek o sprostowanie świadectwa pracy k. 10-11;

Powódka nie wykorzystwała urlopu wypoczynkowego za 2011 r - 26 dni i za rok 2012 rok Powódka natomiast wykorzystwała urlop za 2013 r w wymiarze 21 dni. Za 5 dni niewykorzystanego urlopu za 2013 roku i 7 dni niewykorzystanego urlopu za rok 2014 r pracodawca wypłacił powódce kwotę 3.091,93 złotych. W dniach od 13 do 14 września 2013 roku powódka korzystała z urlopu okolicznościowego w związku ze śmiercią matki. Powódka pismem z dnia 8 maja 2014 roku zwróciła się do pracodawcy o zapłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2013. powódka nie korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniach 08-09 września 2011 roku)

dowód: podanie o urlop wypoczynkowy k. 25;k.120, pismo powódki z dnia 08.05.2014 r k. 23 (akta o sygn. VI P 409/14), zeznania powódki przelew na konto powódki kwoty 3.091,31 złotych (k. 49), opinia biegłego A. G. k. 317-32, wypłata powódce kwoty 3.091,31 złotych (k. 49) , opinia uzupełniająca - protokół rozprawy z dnia 29 września 2016 r; fakturami (...) k. 80, faktura nr (...) k.207, książeczka ubezpieczeniowa k. 129

Wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.800 złotych.

bezsporne , a nadto zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. C. - pracownika pozwanej który zeznał, iż powódka korzystała z urlopu, albowiem jego zeznania nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej do prowadzenia, której zobowiązana była pozwana jako pracodawca. Świadek ponadto nie miał wiedzy, kiedy powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym.

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, że nie korzystała z urlopu wypoczynkowego, bowiem pozwana nie złożyła wniosków urlopowych powódki.

Sąd nie dał wiary dokumentowi "podanie o urlop wypoczynkowy z dnia 01.09.2011 roku (k.120) albowiem powódka kwestionowała, że w dniach 8-9 września 2011r. przebywała na urlopie wypoczynkowym a poza tym okoliczność ta nie znajduje potwierdzenia w ewidencji czasu pracy, listach płac, kartotece urlopowej pracownika. Biegły A. G. podkreślił, że pracodawca w sposób nieprawidłowy prowadził dokumentację pracowniczą dotyczącą udzielenia urlopu wypoczynkowego. Ponadto na podaniu o urlop widnieje inny podpis niż na podaniu o urlop okolicznościowy w związku z pogrzebem członka rodziny w dniach 13-14 czerwca 2013 r, którego powódka nie kwestionowała. Ponadto powódka złożyła książeczkę ubezpieczeniową, z której wynika, że w dniu 8 września pracodawca dokonał wpisu w książeczce ubezpieczeniowej, co w powiązaniu z wystawionymi przez powódkę fakturami (...) k. 80, faktura nr (...) k.207 potwierdza prawdziwość zeznań powódki, że tych dniach nie korzystała z urlopu wypoczynkowego.

Sąd dał wiarę dowodowi z k 49 na okoliczności dokonania przez pozwaną przelewu na konto powódki kwoty 3.091,31 złotych (k. 49) tytułem ekwiwalentu za urlop, Biegły A. G. podkreślił także, że jest to rozliczenie za 12 dni ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za 2013 i 2014 roku.

Biegły wyliczył ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za 52 dni w wysokości 6.988, 80 groszy. Przy czym powódka żądała kwoty 5.300 tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a po sporządzeniu opinii nie zmieniła żądania

Strony nie kwestionowały rachunkowego wyliczenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Wskazać należy, iż treść dokumentów poza książeczką ubezpieczeniową i wnioskiem urlopowym z dnia 1 września 2011 r nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich treści. Pozostałe dokumenty poza tymi, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych były nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie zważyć należy, że urlop wypoczynkowy - ze względu na cel, jakemu służy - powinien być udzielany w naturze, a zasada ta dotyczy także urlopów zaległych. Wyjątkiem od tej zasady jest jego zamiana na ekwiwalent pieniężny w sytuacji, gdy urlop w naturze nie może być wykorzystany. Prawo do nie wykorzystanych urlopów zaległych z powodu rozwiązania stosunku pracy przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za nie. Charakter prawny ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy został w judykaturze ustalony w sposób jednolity. Ekwiwalent jest prawem pochodnym w stosunku do prawa do urlopu i podlega ochronie w takim samym zakresie jak wynagrodzenie za pracę (wyrok SN z dnia 11 czerwca 1980 r. I PR 43/80, OSNCP 1980, nr 12, poz. 248).

Z przepisu art. 152 k.p. wynika, że prawo do urlopu wypoczynkowego przysługuje każdemu pracownikowi bez względu na podstawę prawną powstania stosunku pracy. Ustawodawca nie uzależnia też uprawnienia do domagania się udzielenia urlopu wypoczynkowego od wykonywania pracy (tak m.in. A.M. Świątkowski, Kodeks pracy. Komentarz, C.H.Beck, 2012 rok, s. 763). Normatywna treść art. 152 § 1 k.p. nie wskazuje na obowiązek pozostawania w gotowości do świadczenia pracy. Jedynym warunkiem jest posiadanie statusu pracownika, który to status powódka niewątpliwie posiadała w całym okresie obowiązywania umowy o pracę, tj. do dnia 31 marca 2014, co zostało także potwierdzone w świadectwie pracy. Wyplata ekwiwalentu pieniężnego dopuszczalna jest w sytuacjach ściśle określonych przepisami prawa (art. 171 k.p.),

Sąd meriti w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów zeznania powódki oraz opinie biegłego A. G. poczynił ustalenia faktyczne w sprawie wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy i ustalił, że pracodawca za lata 2011 i 2012 r nie wypłacił powódce ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wymiarze 52 dni w wysokości 6.988,80 złotych. z uwagi na to, że powódka nie zmieniła żądania w zakresie wysokości ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, a sąd mając na uwadze treść art. Art. 321. § 1. kpc zgodnie, z którym Sąd nie może wyrokować, co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie w punkcie drugim zasądził kwotę 5300 złotych wraz z ustawowymi odsetkami na podstawie art. 300 kp w związku z art. 481 kpc od dnia 1 kwietnia 2014 r tj pierwszego dnia po zakończeniu stosunku pracy, albowiem ekwiwalent stał się wymagalny w ostatnim dniu stosunku pracy.

Przechodząc do rozważań prawnych w zakresie sprostowania świadectwa pracy pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 97 § 1 Kodeksu pracy w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.

Zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 września 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282 ze zm.) w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, okresu wykorzystania urlopu wypoczynkowego a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach (art. 97 § 2 k.p.). Zgodnie z treścią art. 97 § 2 k.p. i rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 września 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60, poz. 282 ze zm.)

Zgodnie zaś z treścią art. 97 § 2¹ k.p. - pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Na gruncie przedmiotowej sprawy bezsporną pozostawała kwestia, iż stosunek pracy powódki ustał w wyniku oświadczenia powódki z dnia 23 grudnia 2013 roku o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem.

Wydanie niewłaściwego świadectwa pracy polegać może w szczególności na: umieszczeniu w nim informacji niezgodnych ze stanem faktycznym, nieumieszczeniu informacji o zdarzeniach, które rzeczywiście miały miejsce np: błędnym umieszczeniu informacji o wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego lub wypłacie ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

W ocenie Sądu meriti zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości na przyjęcie, iż pozwany pracodawca nie udzielił powódce urlopu wypoczynkowy za lata 2011 i 2012 oraz nie wypłacił za ten okres ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Jak ustalono w niniejszej sprawie powódka nie wykorzystwała 52 dni urlopu wypoczynkowego, za który pozwana nie wypłaciła należnego ekwiwalentu, który podlega takiej samej ochronie jak wynagrodzenie za pracę.

Podstawą materialnoprawną roszczenia powódki o sprostowanie świadectwa pracy w zakresie był art. 97 § 2¹ k.p. zgodnie z którym pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania pracodawca w ciągu 7 dni od otrzymania wniosku pracownika powinien się do niego ustosunkować. W tym, więc terminie, w przypadku uwzględnienia wniosku, wydaje pracownikowi nowe świadectwo pracy, zaś w razie odmowy jego sprostowania powiadamia o tym na piśmie pracownika. Nieuwzględnienie wniosku w sprawie sprostowania, – przez co należy rozumieć także brak reakcji na wniosek pracownika, jak i częściowe tylko jego uwzględnienie – daje dopiero pracownikowi prawo do wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania z żądaniem do sądu pracy.

Na podstawie powyższej analizy przepisów prawnych, należy stwierdzić, że o dopuszczalności wystąpienia z powództwem z art. 97 § 2¹ k.p. decyduje w pierwszym rzędzie spełnienie warunków formalnych, tj. wyczerpanie postępowania reklamacyjnego. Sąd, bowiem przy rozpoznawaniu powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, bada w pierwszej kolejności dochowanie przez pracownika terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy a następnie dochowanie terminu do wystąpienia z powództwem do Sądu. Tym samym należy skonstatować, że przed wyczerpaniem trybu reklamacyjnego niedopuszczalna jest sądowa droga dochodzenia sprostowania świadectwa pracy.

Reasumując pracownik ma możliwość wystąpienia do sądu pracy z żądaniem sprostowania świadectwa pracy wyłącznie po uprzednim skierowaniu wniosku o takie sprostowanie do pracodawcy i tylko w razie jego nieuwzględnienia przez pracodawcę lub nieotrzymania w terminie żadnej odpowiedzi.

Bezsporne w przedmiotowej sprawie było, że pozwany doręczył powódce świadectwo pracy z dnia 31.03.2014 r, zaś pismem poleconym z dnia 15 kwietnia 2014 r. wniosła ona o sprostowanie tegoż świadectwa w pkt 4.1. i pk.6. w odpowiedzi na to pismo pracodawca odmówił jego sprostowania.

W ocenie Sądu meriti zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości na przyjęcie, że powódka nie wykorzystwała urlopu wypoczynkowego w wymiarze 52 dni orzekł o sprostowaniu świadectwa pracy jak w punkcie pierwszym wyroku

Sąd na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. sąd pominął wniosek o przesłuchanie świadków J. G. i P. Z. oddalił wnioski dowodowe albowiem okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Na koszty niezbędne do celowego dochodzenia swych praw przez powódkę obejmowały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 960 zł (§ 11 pkt 2i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej

udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). zasądzono również zwrot kosztów opłaty od udzielenie pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Rozstrzygnięcie o opłacie znalazło oparcie w art. 13 w związku z art. 113 § 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z 2010 r, nr 90 poz. 594 z późniejszymi zmianami). W związku z powyższym Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie kwotę 5% od wartości przedmiotu sporu tj. kwotę 265,00 złotych stanowiącą równowartość opłaty sądowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić, – o czym orzeczono jak w punkcie trzecim wyroku.

Ponadto wydatki w niniejszej sprawie związane z wynagrodzeniem biegłego, poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa, to kwota w wysokości 1.140,37 zł. Pozwana przegrała proces i powinna, zatem zwrócić te wydatki. Tym samym Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanej kwotę 1140,37 zł na rzecz Skarbu Państwa.